Cecilia Bănică-Pal

La umbra timpului

MUȘATINIA
Roman 2010

Cecilia Bănică-PAL

La umbra timpului

Editura Muşatinia, 2010

Tot ceea ce am scris s-a născut la umbra timpului

Fiilor mei

Mitul lui Sisif

,,Dimineața suntem mai curați
înainte de a se scurge nisipul din privire
poate-i devreme pentru gânduri
poate-i prea devreme pentru cuvinte
sau poate-i prea târziu…”

Lucian Paul Pal

Director: Emilia ȚUȚUIANU
Coordonator: Dorin DOSPINESCU
Grafica: Sabin PAL

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BĂNICĂ-PAL, CECILIA / Cecilia Bănică-Pal ; pref.: prof. dr.emerit Tudor Ghideanu ; ed.: Emilia Țuțuianu Dospinescu ; post.: Gh. A.M.Ciobanu – Roman : Muşatinia, 2010

ISBN 978-606-8203-03-4

I. Ghideanu, Tudor (pref.)
II. Țuțuianu, Emilia (ed.)
III. Ciobanu, Gheorghe A. M. (post.)

821.135.1-1

La umbra timpului

Hölderin cel mai mare poet german din toate timpurile a formulat pentru viitorime versul irepetabil: dicheterische wont der Mensch! „în chip poetic, locuiește *Omul!* Dar omul este ființa situată aici și acum (*Dasein*) care își trăiește temporalitatea individuală ca Grijă permanentă de a exista (*Sorge*) pentru că la urma urmei, este **Sein zum Tode** (ființă întru moarte)! Cel puțin așa a crezut, constant și unic, marele filozof de secol XX Martin Heidegger, cel ce s-a consacrat ca autor al nemaipomenitei metafizici **Sein und Zeit** (1927): **Ființă și Timp**.

Poezia modernă și postmodernă pare a fi obsedată mai mult decât cea de altădată de furia temporalității, se temporalizează diurn și nocturn, în fiecare **ins poietic,** în fiecare **făuritor de poiesis**.

Să nu uităm că întreg secolul XX se înalță și se destramă, beletristic și filozofic, pe coordonatele „formei simțului intern” (Immanuel Kant în *Critica Rațiunii Pure*, 1781) al *Duratei și simultaneității* (Henri Bergson, 1922, **Dureé et Simultanéité**, *În căutarea timpului pierdut* (Marcel Proust), sau în acea grandioasă odyssey de „24 ore” a lui James Joyce (*Ulysses*).

La noi în poezia românească ar fi și mai multe de luat în seamă, după opțiunea întru etern (și nu către **irreparabile tempus**) a lui Eminescu dedicată ingenuu *Odei* (în metru antic):

Nu credeam să-nvăț a muri vreodată
Veșnic tânăr înfășurat în manta-mi..

Dominația **temporalității** ce „vremuiește” i-a frecventat și pe Arghezi, Noica, Eliade, Camil Petrescu dar și pe alții dispăruți prea devreme, spre a se înălța în Câmpiile Elizee: Nichita Stănescu, Marin Sorescu, Dan Laurențiu, Mihai Ursache, Grigore Vieru..

La acest răstimp știut doar de *Historia Genezei* vine și **Cecilia Bănică Pal** din urbea mușatină a Romanului cetate, *Timpul* ia chipul anamnesic al re-amintirii în tripticul contrapunctic **LA UMBRA TIMPULUI** care, ca în fenomenologia temporalității a lui Edmund Husserl se proiectează simultan, ca: protenție, percepție și retenție.

Organic legate, cele 3 trepte ale Poiesisului, se exprimă:

I **proetenția**=*La umbra timpului*;

II **percepția**=*umbra anotimpurilor*;

III **protenția**=*Surâsuri nostalgice*.

I **În Labirintul paşilor uitaţi**, poeta își caută „urmele pașilor” pe străzile pline de praful anotimpurilor:

Urma piciorului drept
Stătea pitită sub conturul
Unei tălpi nr. 45-46

Și se simte umilită, răvășită că n-a putut lăsa, și ea, o urmă precum aceea care o înghițise pe a ei. Aruncă bolovanul dar în vreme ce urma cea mică (a ei) se șterse,

urma Lui râdea
tronând ca o matroană într-un bar.

Urma piciorului stâng o găseşte:

Printre alte zeci de urme
De tocuri roase
Urme de şlapi,
De ghete de școlar grăbit
De adidași, de bocanci, de sandale

În acest haos de urme exclamă parcă pierdută:

O Doamne, câte urme!
Îmi ating urma – o simt caldă, timidă;
Se uită la mine cu tristețe
Și din delicatețe
Nu mă întreabă de ce-o caut

Îndârjită poeta caută în universul citadin ipostaziat:

Umblu pe străzi ducând amurgul în spate
Și caut – caut urme
Furate de timp
Uitate de timp..

Căutarea gratulată cu indiferenţă, cu dispreţ, cel mult ca „nebunie” de către Ceilalţi, o împinge la liniștea–ultimă de strigăt-împlinire:

Deodată m-am oprit și strig:
Am găsit
Urmele de aur, cu pietre din tezaur
Melchisedec, Jora, Blecher,
Petrescu (Cezar), Zira, Celibidache și alții
urme mai mari, urme mai mici;

toate înconjurate de aura nemuritoare,
strălucitoare a creatorului..

strigătul prelungit este întâmpinat cu aceeaşi indiferenţă, cu acelaşi dispreţ al semenilor, în timp ce poeta, rămasă singură, sărută urmele lăsate de paşii lor:

pe străzile oraşului plin
de forfota prezentului

În **percepţia prezent**, ca un refren anamnezic se aude ricanând:

urme fixate de timp
urme uitate de timp

Poema de început este caracteristică, adică exemplară pentru cele ce vor urma, succesiv: *Măsura timpului; Fiorii istoriei; Dialog intim; Singuraticul copac; Ochiul străzii; Porţia de viață; Iluzii moderne; Dispută Alint; Fereastra cerului; Imposibila ieşire; Clipa de răgaz; Durerea visului pierdut; Spovedania îndrăgostiților; Metamorfoza; Necruțătorul timp.*

Cu bucuria de a ne transmite în starea de poezie a poetei, vom urmări succesivitatea ei de trăire profundă (*Erlebnis*).

Căutăm liniștea de dinainte de noi
Căutăm liniștea de după noi
Măsurăm timpul dintre cele două liniști..
Trăim timpul ce ni s-a dat..
Trecem prin spațiul dintre
Cele două liniști,
Măsurăm totul cu ochii minţii
Retrăim totul cu ochii sufletului,
Căutând mereu liniștea de dinainte de noi,
Așteptând mereu liniștea de după noi..

(**Măsura timpului**)

Nimic didactic, nimic uscat-filosofic, nimic trucat, ca într-o spovedanie simplă:

Mi-era bine
Mâinile mele se plimbau
Ca două flori de nufăr
În culcușul limpede și cald
Pe care mi-l dăruise mama
Picioarele mele cozi de pești aurii
Se zbăteau să-și găsească sprijin

În plămada de carne și sânge
Din care au răsărit..

În poezia **Ceciliei Bănică Pal** , *Cronos* nu are nimic din mâncătorul de odrasle proprii ale lui *Saturn,* ci dimpotrivă *Forma de copac Excelsior,* nicicând triadic spre înălţimile celeste:

mi-era bine..
stăteam visam. Mă vedeam
plecând pe-un tărâm fermecat
cu smei și feți-frumoși presărat

Dialogul intim "Mi-era bine..", își sacadează urcușul treimic (retenţie-percepţie-retenţie) către înțelesul profund când:

"trupul meu neted și lucios ca o lubeniță
Începea să simtă sămânța vieții..
Când "capul-cutie de idei neformate
Încă nu citea viitorul"

dar:

"*se gândea cum vor intra în el*
simțirea și înțelepciunea umanității."

Mi-era bine..își construiește proiecţia viitoare încă din timpul – prezent:

"*dar începusem să bat cu pumnii mei mici*
În pereții învelișului ce mă ocrotea
Voiam să plec..
Și, când am plecat,
-am urlat
Primul strigăt, primul țipăt
În fața lumii,
În fața luminii,
Care mă primea,
Care se bucura
(sau mă compătimea)
Pentru că pășisem întru trăire
Și suferință.."

Auto-dialogul (căci nu poate fi vorba despre un searbăd monolog autist!) se transform în lupta ("*agon*") şi imprecaţie:

Acum, vreau să stau de vorbă cu tine..
Să-ți povestesc despre mine,

Cel pe care l-ai azvârlit în vâltoare lumii
Sub lumina glacial a lunii
Făcându-l să cunoască iubirea și ura,
Adevărul și minciuna
Cel pe care l-ai îndemnat,
Neștiind că l-ai condamnat la singurătate..

Cu chip masculine, subiectul este, deopotrivă das Man (impersonal), mama, Ego-ul profund și propriu, Iubitul neapărut încă etc.

Poeta autojudecător își autodivulgă "labirintul ideilor" sărăcite și flămânditatea avidă de trăire și cunoaștere, cerșetoria întru ajutor! Dar, totodată, nu uită umilirea "aripilor tăiate" prea devreme, "durerile" lui Noe, "chinurile lui Odiseu". Autospovedania dobândește fiorul **Rugăciunii reproșatoare**, care amputează totul:

"*Tu ia-i făcut nemuritori*"

Ca un demiurge otiose, față de care Cecilia(Santa Cecilia di Roma?) își clauzează revolta și plânsurile, durerea lacrimilor, implorarea cerului:

Dar, eu,..eu sunt unul dintre cei mulți
Mă revolt, plâng, mă dor lacrimile lor,
Mă ard lacrimile mele
Implore Cerul, mă rog la stele
Să-mi dea o brumă de lumină,
Să-mi dea clipa lor de tihnă

Grija, ascultarea, însoțește perpetuum anamneza reamintire a decalogului sub virtuțile (bunătatea, blândețea, dreptatea, cinstea), **călcate în picioare** și transformate în: durere, sărăcie, revolt, sub raza de întuneric a **fetișului**:

Pe locul lor, în jilțuri de catifea,
Râd sfidătoare, zeflemitoare: ***prostia, ipocrizia, fățărnicia,***
hoția,
lăcomia, crima, setae de sânge, răutatea, nedreptatea

Ochiul-copil, ca într-o psiho-analitică revenire la subconștientul infantilității, "perde lumino", se apleacă spre.."noapte, mângâie frunze de stejar" cu o certitudine intenție:

Strâng la pieptul meu petale
Le prefac în cant de soare,
Îl azvârl în largul zării

Îl trimit în largul mării
Să îngâne legănând;
Sunt copilul dorului,
Sunt copilul visului,
Sunt copilul codrului,
Sunt copilul orişicui,
Sunt copilul nimănui.

Identificarea cu filiaţia neutral **copilul orişicui-copilull nimănui**, poeta îşi simte fiinţa în pericolul **pândei dizolvante** şi alienate a **privirii celuilalt**, a "ochiului străzii":

Ochiul străzii nu se închide
Niciodată
Te urmărește neîncetat
Privindu-ţi fiecare gest
Fiecare pas
Te privește de la distanţă
Să vadă
Dacă plângi sau dacă râzi
Așteptând prilejul
Să te mângâie
Sau să te strivească

În alienanta privire a **ochiului străzii**, poeta își (ne) reproșează cu neputinţă dialogică:

Tu nu ştii ce-ţi cere
Sau nu mai vrei să ştii
Şi mergi înainte..
Te-mpiedici, îţi juleşti genunchii
Şi-ţi sângerează pielea
Şi-ţi curg sentimentele
Privind la ochiul străzii..

Această sărăcire, golire (chenoză) a propriei fiinţe, se potenţează în **Porţia de viaţă** în care cotidiana convieţuire în care

Mama umple borcanele cu zacuscă,
Tata citeşte ziarul
Când râde, când înjură, când.., ăştia-s nebuni,
Mama aşezând borcanele bombăne "am terminat, nu mai pot"

Se-nfurie, strigă
“e-o sărăcie”,
La care tata glumește perfid și zâmbește (vocal):
Dar ce-ai vrea unul din cei 500
De miliardari
Sau dintre parlamentari?

Copilul poet participă antinomic, la toată această nevroză colectivă neputincioasă:
Eu mă uit pe fereastră
Văd bolta cerului din care curge
Seninul albastru
Și strig:
“Vin îndată!”
Cobor sărind câte trei trepte
Odată
În urmă răsună o voce
Supărată
“und’ te duci tu fată?”

În aceeași candidă bucurie,frumusețea se definește ca „participare” (maethexis” la **Frumosul propriei ființe** (eidos), chiar și în **Iluzii moderne**, dispută în care ni se divulgă lucruri știute, dar nesimțit acceptate:
..ne hrănim cu iluzii sintetice
Fabricate în străinătate
Fără trăiri autohtone
..fără obiceiuri păstrate

Poeta își cere înapoi „Coasta lui Adam”, aflată – *între mine și Tine* – râzând zgomotos, când ea își cere înapoi coasta furată..,”făptură Bărbătească”. Anamnesis-ul se întrupează în cântec de *Alint:*
Ciocolată; Trup de fată
Cu gust dulce-amărui
Cu mireasmă de gutui
Te aștept la mine acasă
Cu vin aromat pe masă.

Prozodia folclorică de colind serbează, din prezent frumusețea iubirii tinere, de odinioară, în perpetua șoptire de dor, într-o **așteptare prelungită**, precum cea arhetipală din *Sara de deal* a lui Eminescu. În unul din refrenurile ce nu se uită, poeta imaginează alintul iubitului:

Ciocolată,
Cu sâni tari ca și trunchiul de arțar,
Porți coroană aurită
De primăvară împletită
-vino, în vis la noapte iar,
-du-mă-n palat de cleștar,
-schimbă-mă, ca în povești,
în suc roșu de cireș – și bea al iubirii har

Alintul materializează în neuitarea din spaţiul gemin al așteptării. Triada temporală retenţie-percepţie-protenţie este caracteristică, simptomatică pentru poesis-ul doamnei Cecilia Bănică Pal. Ea formulează percepţia (prezentul) proiectând către posibile, viitor şi valoare a iubirii (protenţia) aşa cum, în mod exemplar ne-o dovedește **Fereastra cerului**:

Mă uit şi-o văd zâmbind printre nori
Mă uit și-o simt înlăuntrul meu
Licărind când mai slab, când mai puternic
Ea
E fereastra cerului și mă rog
Să nu se închidă niciodată
Pentru mine..

Frumuseţea se iscă, izvorăşte, ca transcedenţă în imanenţă sub condiţionalitatea eminesciană a lui **Dacă**:

Dacă n-am purta în noi
o fereastră deschisă spre cer
am trece prin lumea frumosului
fără să-l vedem
dacă n-am ourta în noi
o fereastră deschisă spre cer
am trece prin lumea urâtului
fără să-l detestăm..

Opoziţia cosmică dintre „lumea frumosului" şi „lumea urâtului" ar transcede puterile subiectivităţii noastre și ar transforma teleologia cu sens a trăirii (Erlebuis) în ceva anost sau lipsit de orice **Rost** ontologic și existenţial, cu condiţia necesară a **Iubirii**:

Dacă n-am purta în noi
O fereastră deschisă spre cer

n-am cunoaște lumea iubirii
și a urii
fără să încercăm
să iubim mai mult decât urâm

Ca în *Spharos*-ul lui Empedocle, echilibrul dintre ură și iubire, „motor imobil” (Aristotel) care să atârne în final, să fie victorios Erosul (iubirea) împotriva balgiilor de infern dantesc al urii.

Este învingătoare această încredere benefică a poetei că din acest „cerc-pătrat” al ființei nu poate ieşi decât iluzoriu, pentru că în final, se manifestă, duşmănoasă, coerciţia pătratului (cubului), în detrimentul rotundităţii inimii, dăruite cu iubire şi suferinţă din iubire.

Astfel glăsuiește **Imposibila ieșire**. Poeta își încearcă voința liberă, împotriva a tot ce este „cub” colțuros și „pătrat” și „cenușă” încontra „plăcerilor” inimii noastre perpetuu aflată în zbatere.

Mi se pare că universul este un pătrat
Încerc să merg pe laturile lui
Mă lovesc de colțuri
Vreau să trec dincolo de linii
Și-mi dau seama că
Sunt într-un cub cu
Muchiile ascuțite, tăioase, dușmănoase

Tentativele de ieșire, de a sparge coaja acestui univers ce ni s-a dat, și pe care l-am făcut potrivnic, sună frust, ca o mărturisire:

Încerc să ies dar nu pot
Nici cerul nu pot să-l privesc
Prin sticla-i opacă,
Nici pământul nu-mi primește atingerea,
Pentru că sunt acum în mijlocul,
Cubului care mă strânge.

Cu răbufniri feminine care au marcat poezia contemporană a unor Anna Ahmatova sau Marina Țvetaeva, ca să nu mai spun de cele remarcabile din poezia noastră, de la Constanța Buzea la Ana Blandiana, creația variabilă de zenit a Ceciliei Bănică Pal dezvăluie un rost **Simțit plenar** (trăit între adevăr, frumos și bine) ca un corelat organic, funciar, al **vederii**:

Și
Tot ce văd
E doar inima mea privind

La jocul flăcărilor ce-o înconjoară
Zbătându-se să înlăture
Cenușa din jurul ei.

Poeta, dedicată atotputerniciei **prezentului** (percepţiei şi vederii) nu uită **clipa de răgaz** în care trecutul (retenţia şi anamnesis-reamintirea) izbucneşte cu forţă într-un peisaj folcloric, cu un motto de referen: „Bunicii noştri sunt copaci/ Cu ramuri groase, îmbătrânite" care întrupează nostalgic, ca o repetabilă îmbinare:

Hai iubito, să mergem la bunici!
mie să-mi picure din prun țuică bătrânească
iar tu să te alinți privind coada veveriței
-liră frântă-fluturând printre copaci.

Nostalgia trecutului, nu este o ieşire din timp, ci o condamnare a unui prezent marcat de „caracatiţa tehnologică a epocii ultramoderne" cu banii care fug în „facturi plămădite" cu „intoxicare de suflete" cu „automatismul vieţii" de zi cu zi, cu rânjetul lui.

Este un fel de „fugă de acasă" pentru „câteva zile". Poeta își repetă îmbierile paideice ale iubitului:

Hai, iubito să mergem la bunici!
să învățăm de la ei cum să stăm
la umbra timpului.
Vino, nu te mai gândi la nimic,
soarbe gustul, trăinicia și înțelepciunea naturii.

Într-o reiterată explozie proustiană a „durerii visului pierdut" poeta transcende alunecarea spre trecut, privind aidoma unui Petru Creţia (la noi) perindarea definitiv neîntâmplătoare a **Norilor**:

Mi-au surprins norii tristețea
Și s-au întunecat
Transformându-se în fantome ale cerului
Azvârlind priviri mânioase
Spre pământ.

Peste: „..câmpia sufletului meu/stins de dor", norii descătușaţi de descântecul poetei, străbate gândul nemuritor:

Vino
și brațele mele vor deveni
raze de soare și vor lumina
iubirea pierdută.

Într-un registru prozaic eminescian, Cecilia Bănică Pal, poeta “umbra propriului trecut” din care prezența multiplă retrăiește “pecetea primului sărut” și din “trupul candid de fecioară/păstrează mirosul de salcâm”:

Uimit, simt cum mireasma lui
Zburdând, deschide-o poartă
Intrând în sufletu-mi vrăjit
De tot ce-a fost odată.

Deși aflată „la umbra anotimpurilor” poezia Ceciliei Bănică Pal, mustește de vigoarea modernă, părăsind orice prozodie vetustă, cu rimă și ritm, optând întru poesis-ul alb din **Spovedania îndrăgostiților**, în care distingem forța ziditoare a verbelor:

„Mână în mână Plutim pe
Valurile apelor
Fără să le atingem.
Zburăm peste soarele plin
De inimi calde
Înfășurându-ne trupurile noastre
Tinere cu ele.

Îngenunchem pe pământul umed
Ne închinăm și-i Sărutăm
Fertilitatea.
Zâmbim licăritul stelar
Rămas uimit pe bolta cerului.

Sub aripa ocrotitoare a lunii
Mărturisim, că noi,
Suntem singurii stăpânitori
Ai universului încifrat.

Această **dezvăluire a nedezvăluitului**, se petrece mai mult în spațio-temporalitatea Duhului cu cele 7 chipuri ale Sale întrupate în sufletul iubitor: *Plutire, Zbor, Îngenunchiere, Închinare, Sărut, Zâmbind* și *Mărturisire.*

Între vocile clare ale Poesisului actual, cântecul Ceciliei Bănică Pal este întremător de spirit, de edificare a sufletului din suflet, a Omului din Om, într-o luptă deschisă cu **Necruțătorul timp**, întru biruința *Veșniciei, Binelui, Adevărului și Frumosului*.

Porf.univ.dr.emerit Tudor Ghideanu

Labirintul paşilor uitați

Mi-am căutat urmele pantofilor mei
pe străzi pline de praful anotimpurilor,
Am găsit urma piciorului drept
stătea pitită sub conturul
unei tălpi nr. 45-46-zimțată
fin pe margini cu urme de luciu
amestecat cu nisip.
M-am simțit umilit, răvăşit,
că n-am putut să las şi eu o urmă
ca cea a piciorului de barosan...
am luat un bolovan
şi l-am aruncat peste ea.
În zadar
urma mea se şterse
iar a lui râdea
- tronând ca o matroană într-un bar.

Caut acum urma piciorului stâng
o găsesc printre alte zeci de urme
de tocuri roase, urme de şlapi,
de ghete, de şcolar grăbit,
de adidaşi, de bocanci, de sandale.
O Doamne, câte urme!
Îmi ating urma -o simt caldă, timidă-
se uită la mine cu tristețe

şi, din delicateţe,
nu mă întreabă de ce-o caut.

Umblu pe străzi ducând amurgul în spate
şi caut-caut urme
furate de timp
uitate în timp...
Lumea mă crede nebun;
eu merg înainte şi spun
c-am pierdut urme de aur
bătute cu pietre scumpe din tezaur.

Unii râd-alţii trec indiferenţi,
mulţi mă privesc cu dispreţ
dar-eu caut-
Deodată m-am oprit şi strig: „am găsit
urmele de aur cu pietre din tezaur
Melchisedec, Jora, Blecher,
Petrescu, Zira, Celibidache şi alţii
urme mai mari, urme mai mici;
toate înconjurate de aura nemuritoare,
strălucitoare a creatorului
strig-dar-
unii râd, alţii trec indiferenţi
mulţi mă privesc cu dispreţ
iar eu -rămas singur-
sărut urmele lăsate de paşii lor
pe străzile oraşului plin
de forfota prezentului

urme fixate în timp
urme uitate de timp.

Sabin Pal
2010

Măsura timpului

Căutăm liniştea de dinainte de noi
Căutăm liniştea de după noi

Măsurăm timpul
dintre cele două linişti...
Îl găsim imens, dur, necruțător,
plin de suliți, plin de foc,
de apă, de vânt, de vârtejuri nebune

Măsurăm timpul
dintre cele două linişti...

Îl găsim îmbălsămat cu arome şi culoare,
strălucitor, îmbrăcat în petale,
dornic de iubire, îmbibat de frumos,
senin şi blând, pur şi duios.

Trăim timpul ce ni s-a dat

Trecem prin spațiul dintre
cele două linişti,
măsurând totul cu ochii minții,
retrăind totul cu ochii sufletului,
căutând mereu liniştea de dinainte de noi,
aşteptând mereu liniştea de după noi.

Fiorii istoriei

Mă regăseam pe căi târzii
Strivind sub pasul meu uşor
Umbre de zei ce mă-nfior,
Ieşind din templele pustii.

Sorbeam un aer de demult
Cu domni, cu regi şi împăraţi,
Erau în zale îmbrăcaţi
Iar pieptu-acoperit de scut.

Se-nvălmăşeau ca norii grei
Arcuri, săgeţi, care de luptă,
Intrând în bătălia cruntă
Oştenii-păreau nişte zmei.

Veniră apoi, în urma mea,
Haiduci vestiţi, din codrii mari,
Vijelioşi, cu trupuri tari,
Pe cai-ce-aveau în frunte-o stea
………………………………..

Aşa plecară, an de an
Vremuri de glorii şi durere...
Iar osemintele sub lan
Se transformau în flori şi-n stele.
………………………………..
Vorbeam trecutului apus
Plimbându-mă-n singurătate
Şi mă gândeam la cei ce-au plâns
Pe zidurile vechi, uitate.

Dialog intim

Mi-era bine

Mâinile mele se plimbau
ca două flori de nufăr
în culcuşul limpede şi cald
pe care mi-l dăruise mama.

Picioarele mele-cozi de peşti aurii-
se zbăteau să-şi găsească sprijin
în plămadă de carne şi sânge
din care am răsărit.

Mi-era bine
Trupul meu neted şi lucios,
ca o lubeniță
începea să simtă sămânța vieții
ce curgea de la mama la mine
printr-un fir de mătase roz-albastru.

Capul-cutie de idei neformate -
încă nu citea viitorul.
Cu ochii închişi,
cu buzele strânse,
cu urechile pieziş
se gândea cum vor intra în el
simțirea şi înțelepciunea umanității.

Sabin

Mi-era bine...
Stăteam-visam, mă vedeam
plecând pe-un tărâm fermecat,
cu smei şi feți-frumoşi-presărat,
care se luptau pentru Ilene-Cosânzene
când râdea roua-de Sânziene.

Mi-era bine...
dar începusem să bat cu pumnii mei mici
în pereții învelişului ce mă ocrotea.
Voiam să plec…
... şi, când am plecat,
-am urlat-

Primul strigăt, primul țipăt
în fața luminii,
în fața lumii,
care mă primea,
care se bucura,
(sau mă compătimea)
pentru că păşisem întru trăire
şi suferință... ...

II

Acum, vreau să stau de vorbă cu tine...
Să-ți povestesc despre mine,
cel pe care l-ai azvârlit în vâltoarea lumii
sub lumina glacială a lunii,
făcându-l să cunoască iubirea şi ura,
- adevărul şi minciuna.
- cel pe care l-ai îndemnat.
- neştiind că l-ai condamnat la singurătate-
să citească învățăturile altora
încercând să ajungă la cunoaştere

şi -neputând- să se zbată între
„a şti” şi „a nu şti”.

Am rătăcit în labirintul ideilor,
m-am întors sărac, flămând
şi nimeni n-a tăiat „vițelul cel gras”.
Am întins mâna cerând ajutor,
am fost umilit, tăindu-mi-se aripile
chiar de la primul zbor.

M-am zvârcolit gândindu-mă
la durerile lui Noe în lupta cu trupul nebun al apelor,
la chinurile lui Odiseu sub lumina stelelor,
sub lumina necruțătoare a soarelui,
amândoi luptând cu moartea,
amândoi aşteptând răbdători verdictul Tău.

Tu i-ai făcut nemuritori.
-Aşa îi găsesc imortalizați-
unul în cartea sfântă,
altul în cartea laică.

Dar, eu, ... eu sunt unul dintre cei mulți.
Mă revolt, plâng, mă dor lacrimile lor,
mă ard lacrimile mele,
implor cerul, mă rog la stele
să-mi dea o brumă de lumină,
să-mi dea clipa lor de tihnă.

Vezi, am căutat să te ascult,
să-mi amintesc mereu de cele zece porunci;
dar bunătatea, blândețea, dreptatea, cinstea
sunt călcate în picioare,
transformate în durere, sărăcie, scrâşnete, revolte.

Pe locul lor, în jilțuri de catifea,
râd sfidătoare, zeflemitoare:
prostia, ipocrizia, fățărnicia, hoția,
lăcomia, crima, setea de sânge, răutatea, nedreptatea.

Mă doare şi nu mi-e bine...
O, Doamne, câte-aş mai avea să-ți spun! ...
Tu, însă le cunoşti
Acum, stând la umbra timpului,
nu mi-a mai rămas
decât speranța că, după plecarea-mi
din haosul în care m-ai lepădat,
îmi va fi din nou ... bine.

Singuraticul copac

Ram mi-e brațul,
Trunchi mi-e trupul,
Sunt copilul nimănui.

Văd lumina ce se-aprinde
Printre frunze, apoi se stinge
Sunt copilul orişicui.

Cresc la umbra lui virgină
Şi sug seva cristalină,
Sunt copilul codrului.

Mă aplec spre rădăcină
Noaptea, când e lună plină,
Sunt copilul visului.

Mângâi frunze de stejar,
Sărut floarea de arțar,
Sunt copilul dorului.

Sabin Pal
2012

Strâng la pieptul meu petale,
Le prefac în cânt de soare,
Îl azvârl în largul zării,
Îl trimit în largul mării
Să îngâne legănând:
Sunt copilul *dorului*,
Sunt copilul *visului*,

Sunt copilul *codrului*,
Sunt copilul *orişicui,*
Sunt copilul *nimănui*.

Ochiul străzii

Ochiul străzii nu se închide
niciodată
te urmăreşte neîncetat
pândindu-ți fiecare gest
fiecare pas
te priveşte de la distanță
să vadă
dacă plângi sau dacă râzi
aşteptând prilejul
să te mângâie
sau să te strivească

tu – nu ştii ce-ți cere –
sau nu mai vrei să ştii
şi mergi înainte
până te împiedici
şi-ți juleşti genunchii
şi-ți sângerează pielea
şi-ți curg sentimentele
privind la ochiul străzii
care nu se închide
niciodată.

Porția de viață

Tata citeşte ziarul
mama umple borcanele cu zacuscă
eu îmi consult orarul
în jurul meu bâzâie o muscă.

Tata citeşte ziarul
când râde – când înjură
mama şterge borcanele la gură
le fixează capacele
eu deschid o carte
dar gândul fuge în altă parte

Tata răsfoieşte ziarul şi mormăie
„*ăştia*-s *nebuni*”
mama aşează borcanele
le numără, le mângâie,
apoi – bombăne:
„*am terminat, nu mai pot*”
eu stau cu cartea deschisă
o vorbă nu scot

Tata trânteşte ziarul
mama şterge aragazul
mobilul sună
eu sar ca o nebună
-ştiu cine e-

Mama se-ncruntă
se-nfurie, strigă: „*e-o sărăcie*”
Tata glumeşte – perfid – zâmbeşte
„*dar ce-ai vrea unul din cei 500*
de miliardari
sau dintre parlamentari?”
eu mă uit pe fereastră
văd bolta cerului din care curge
seninul albastru
şi strig: „*Vin îndată*!”
cobor – sărind câte trei trepte
odată -
în urmă răsună o voce
supărată:
„*und' te duci, tu, fată?*”

Iluzii moderne

Ne hrănim cu iluzii sintetice
fabricate în străinătate
fără trăiri autohtone
fără alaiul vorniceilor
fără cinstirea eroilor
fără meşteşugul olarilor
fără pânze
ca de păianjen lucrate
de mâini curate
de ochi luminoşi
de fete fecioare
cu dalbe picioare
şi trup mlădios
Ne hrănim cu iluzii sintetice
fabricate în străinătate
fără obiceiuri păstrate
în cutii sculptate
de bătrânele
ce se-ncăpățânează
să aibă porți ca-n satul lui Blaga
sau să vadă Poarta sărutului
zâmbindu-i printre norii
deşi ai nepăsării.
Ne hrănim cu iluzii sintetice
fabricate în străinătate...
să nu uităm – însă
că din spațiu celest – mioritic
curg spre noi
şi hora
şi doina
si dorul
făcându-ne nemuritori.

Dispută

Între mine şi tine
stă Coasta lui Adam
finisată – lustruită – delicată
nu mai are nimic
din făptura-i bărbătească
mi-ai furat-o
ai modelat-o
după tiparul tău
şi-ai aşezat-o lângă
sânii tăi
ca să-mi amintesc cândva
că a plecat de la mine
şi intrând în trupu-ți cald
a devenit una cu el

O vreau înapoi
o cer
tu – însă – dai din umerii
linguşitori
iar ea – Coasta-
râde zgomotos stând lejer
între mine şi tine.

Alint

Ciocolată,

trup de fată
cu gust dulce-amărui,
cu mireasmă de gutui.
Te visez în nopți stinghere
ce-au fantome prin unghere;
când te strig-însă-dispari,
te ascunzi-nu mai apari-
chiar, dacă mă vezi plângând,
chiar dacă m-auzi râzând.

Ciocolată,
buze moi
cu gust verde de trifoi.
Te aştept la mine acasă
cu vin aromat pe masă,
Vreau să-ți dau doar un sărut
să-mi ții noaptea de urât
iar dacă vom adormi
dimineți ne vor trezi
ne vor saluta din prag
şi-mi vor spune că-ți sunt drag.

Ciocolată,
cu sâni tari

ca şi trunchiul de arțar,

porți coroană aurită
de primăvară-mpletită.
-vino, în vis la noapte iar,
- du-mă-n palat de cleştar,
- toarnă-mă într-un pahar
schimbă-mă, ca în poveşti,
în suc roşu de cireş
şi bea al iubirii har.

Ciocolată,
Ciocolată,
chipul tău iubit de fată,
nu-l voi uita niciodată…
Îți alint ochii tăi dulci
umbriți de gene prelungi,
sorb noaptea din părul tău
aşteptându-te mereu.

Ciocolată,
eşti o zână
ce citeşti noaptea în lună
Tu vezi stelele dormind…
şi carul mare plutind.
Le şopteşti încetişor
că îți e de mine dor...
Eu le-aud
şi cânt îndată:
Ciocolată
trup de fată,
cu gust dulce-amărui
cu mireasmă de gutui,
eu te-aştept la mine acasă
cu vin aromat pe masă…

Fereastra cerului

Mă uit şi-o văd zâmbind printre nori

mă uit şi-o simt înlăuntrul meu
licărind când mai slab, când mai puternic

-ea-

e fereastra cerului şi mă rog
să nu se închidă niciodată
pentru mine.

Dacă n-am purta în noi
o fereastră deschisă spre cer
am trece prin lumea frumosului
fără să-l vedem

Dacă n-am purta în noi
o fereastră deschisă spre cer
am trece prin lumea urâtului
fără să-l detestăm

Dacă n-am purta în noi
o fereastră deschisă spre cer
n-am cunoaşte lumea iubirii
şi a urii
fără să-ncercăm
să iubim mai mult decât urâm.

Imposibila ieşire

Mi se pare că universul este un pătrat

încerc să merg pe laturile lui
mă lovesc de colțuri.
Vreau să trec dincolo de linii
şi-mi dau seama că,
sunt într-un cub cu
muchiile ascuțite, tăioase, duşmănoase

Încerc să ies – dar nu pot –
nici cerul nu pot să-l privesc
prin sticla-i opacă,
nici pământul nu-mi primeşte atingerea,
pentru că sunt acum în mijlocul,
cubului care mă strânge.

şi
tot ce văd
e – doar inima mea privind
la jocul flăcărilor ce-o înconjoară
zbătându-se să înlăture
cenuşa din jurul ei.

Clipa de răgaz

Bunicii noştrii sunt copaci
Cu ramuri groase, îmbătrânite.
În fața lor, te-nchini şi taci
Sorbind cuvinte tăinuite,
Pe care le rostesc sfios
Cu glas domol, melodios.

Hai, iubito, să mergem la bunici!
mie să-mi picure din prun țuică bătrânească
iar tu să te alinți privind coada veveriței
-liră frântă-fluturând printre copaci.

Hai, iubito, să mergem la bunici!
să ne tăiem din trupuri
feliile murdare ale străzii,
să ne dezintoxicăm sufletele
de imensul sac de vorbe primite
prin caracatița tehnologică a
epocii ultramoderne.

Hai, iubito, să mergem la bunici!
să uităm-câteva zile-
cum fug banii în facturi plămădite
din apă, gaze, telefon, lumină, etcetera, etcetera
să ne bucurăm de spuma laptelui
ce-ți sărută obrajii obosiți,
să-ți mângâi gutuile înmiresmate
din părul tău ce-a uitat că este blond.

Sabin Pal
2010

Vino, iubito, să mirosim a spray de fân,
a porumb fiert, a pere cu nasu-n vânt
să râd de tine când te sperii de gânsac
şi care-bărbat fiind-se-ntoarce victorios
la nevestele sale, uitându-se pieziş către sac,
aşteptând saltul grăunțelor în bătătură.

Hai, iubito, să mergem la bunici!
să învățăm de la ei cum să stăm
la umbra timpului.
Vino, nu te mai gândi la nimic
soarbe gustul, trăinicia şi înțelepciunea naturii.

Acasă ne-aşteaptă, rânjind,
automatismul vieții.

Actorii

În amintirea lui
Constantin Barcaroiu

Viața lor-moarte şi-nviere-
repetată de „N” ori
pătată de sânge
însoțită de fiori
învolburată de nopți nedormite
de scrâşnete hilarice
de iubiri fantomatice
de nunți cromatice.

Vocea lor-mângâiere felină
blestem malefic
lovitură de trăsnet
dangăt de clopot
hohot de râs
hohot de plâns
ardere...epuizare...tăcere.

Vârsta lor-scena-mozaic
din zâmbet, lacrimi şi sudoare
locul pe care s-au rostogolit
vieți trăite
vieți pierdute
locul în care au încolțit
boabe de gânduri
poleite cu raze de sentimente.

Scena -locul sacru- prin care trece cald
aerul purificator al artei
prin care se strecoară
în hlamide multicolore
fantomele celor ce-au fost
întinzându-le celor ce sunt
toiagul de aur al nemuririi
marcându-le *Destinul.*

Durerea visului pierdut

Mi-au surprins norii tristețea

şi s-au întunecat
transformându-se în fantome ale cerului
azvârlind priviri mânioase
spre pământ.

Mă lupt cu ceața ce devine
tot mai deasă
mă lupt cu vântul căutând descântul
cu care să descătuşez norii
lăsându-i să plângă
peste câmpia sufletului meu
stins de dor.

Rătăcesc-alerg ca şi norii călători -
învăluită în haina de mătase a visului
mă trezesc strigând:
hai-vino-
vino din nou în visul meu
şi pe buzele mele unse cu polen
îndulcite cu miere
vor cânta sute de fluiere
modulate de Orfeu
încrustate cu boabe de lacrimi
strivite de mâna unui zeu

vino
şi brațele mele vor deveni
raze de soare şi vor lumina
iubirea pierdută.

Sabin Pal
2010

Spovedania îndrăgostiților

Mână în mână *Plutim* pe

valurile apelor
fără să le atingem.
Zburăm peste soarele plin
de inimi calde
înfăşurându-ne trupurile noastre tinere cu ele.
Îngenunchem pe pământul umed
Ne Închinăm şi-i *Sărutăm*
fertilitatea.

Zâmbim licăritului stelar
rămas uimit pe bolta cerului.

Sub aripa ocrotitoare a lunii
Mărturisim, că noi,
suntem singurii stăpânitori
ai universului încifrat.

Metamorfoză

Lângă mine – câinele
nările lui două baloane
ce se mişcă ritmic
umflându-se şi dezumflându-se
străduindu-se să prindă fumul
scăpat din țigara
pe jumătate arsă.

Am dresat câinele
l-am învățat ce-i poziția bipedă
l-am pus s-alerge
să-nvârtă coada
condus de o baghetă
ca la ruletă.

Câinele meu
saltă-n sus şi-n jos
ca un zmeu bătut de vânt
-dacă-l cert- stă cu botul în pământ
ascultând cuvânt cu cuvânt
apoi se uită în ochii mei
socotind că-i, fără temei
mustrarea mea.

Nu lasă pe nimeni să se apropie
latră gros şi zgomotos

se repede furios
la toți care-l deranjează.
sau...îl marginalizează.

Câinelui meu
i-am cumpărat o mască de om
şi l-am făcut domn
l-am îmbrăcat în frac
i-am pus o pălărie fistichie pe cap
un baston argintat
şi-am pornit-o la plimbat
pe-o stradă îngustă-pe-nserat.

Un întârziat – ce părea cam beat
s-a oprit în fața mea
râdea, mă-nghiontea, mă insulta...
speriat i-am spus câinelui
„Sari la el”
s-a uitat însă mirat
n-a reacționat
când – apoi – enervat l-am întrebat
de ce nu m-a apărat
a sărit înfuriat
şi tăios mi-a replicat
„Ai uitat, m-ai făcut domn…
Cum să mai sar, eu, la om?...”

Sfidare

O felie de noroc
atârnă de mărul colorat cu foc
ce doarme într-un copac
frânt pe jumătate
de durerea ploii

se-ntinde o ramură de braț
se-ntinde un iris într-un ochi
s-o fure
să-i guste trupul tăiat
vitaminizat cu iluzii
cusut cu vise
ieşite prin găoacea nopților
îmbrăcate în haina insomniilor

un vânt şugubăț se joacă
desenând spirale de aer
atinge țâfnos mărul colorat cu foc
desprinde felia de noroc
o azvârle din loc în loc
sus –tot mai sus-
scăldând-o în unduirea cerului

jos –puzderie de umbre-
se perindă prin lumina difuză
aşteptând-o să cadă

să-i simtă lumina glacială
să-i guste trupul tăiat
vitaminizat cu iluzii
cusute cu vise

ieşite din găoacea nopților
îmbrăcate în haina insomniilor

Necruțătorul timp

Fantoma visului absurd

aleargă prin unghere
-mă vede-
şi zâmbindu-mi strâmb
întinde mâna-i slabă cu degete
prelungi
cercând să mă conducă
pe drumu-i crud şi strâmt.

Nu mă lua-îi spun-

n-am ars îndeajuns
mai am încă jăratec

dă-mi timp să-l transform în cenuşă
lasă-mă să-i găsesc o urnă
s-o aşez lângă o icoană

dă-mi timp să-l transform în cărbune
când îl aprind să ardă cu flacăra vie
să strălucească mai mult timp
sau poate doar un minut

fulgerul său timid să treacă în nemurire.

Salam Ped 2010

Instantanee

Re-trăire

Port umbra propriului trecut,
Un joc din negru şi lumini
Pecetea primului sărut
Domneşte în ochii mari, senini.

Din trupul candid de fecioară,
Păstrez mirosul de salcâm
Sub care stam odinioară,
Plutind pe-al viselor tărâm.

Uimit, simt cum mireasma lui
Zburdând, deschide-o poartă,
Intrând în sufletu-mi vrăjit
De tot ce-a fost odată.

Pe crengi, dormind înfăşurați,
Ciorchinii grei de floare
Tresar din somn înfiorați
Simțind o lină boare.

Iar eu trecând cu umbra grea,
Un joc din negru şi lumini,
Aş vrea din nou să mai rămân
Să simt parfumul de salcâm.

Adolescentină

În palma ta caldă dormea
un boboc de trandafir.
O undă de zefir l-a trezit
i-a luat mireasma
şi a ascuns-o grăbit
în sufletele noastre.
Pe buzele tale, fragi roşii
se răsfățau
îmbibați de aroma pădurii.
Am sorbit-o însetat, precum
albinele beau nectarul fierbinte
al florilor
ducându-l în lumina poenii,
ascunzându-l la umbra
fagilor.
Printre trupuri , îmbrăcate cu frunze mici,
strălucesc jucăuşe afinele din ochii tăi,
chemându-mă şi alungându-mă
ca pe-un Arlechin pe scena lumii…

Şi-n râsul nebun al soarelui
şi-n surâsul nemişcat al norilor,
trupul tău curge lin spre mine
înfăşurat în marea taină
a iubirii.

Decor primăvăratec

Câte emoții mi-ai trezit
Când mărțişoru-n piept mi-ai pus.
Şi de cât timp, timid, te-aştept
După ce soarele a apus.

Mă uit la firul roşu-aprins
Ce lin se-ncheagă cu cel alb,
Văd mâinile, cum într-un vis,
Au împletit cuvântul „drag”.

Vei spune, poate, că-s romantic
Sau demodat, înapoiat...
Dar mărțişorul cel şăgalnic
Îmi umple viața de bărbat.

Îl port pentru că el vine,
Din lumea plină de legende,
Urcând şi coborând coline,
Împrăştiind culoarea verde.

De sub pământul încă umed,
De sub cojocul babei Dochii
Apar, cu fața numai zâmbet,
Flori multe îmbrăcate-n rochii.

Iar eu, privind la trupul lor,
- un vânt aş vrea să mi te-aducă,
Să-ți văd albastrul ochilor.
Şi să-ți sărut orice cuvânt,
Ce l-ai sădit în mărțişor,
Ştiind că ți-e de mine dor.

Implorare

Ploaie de vară-bob luminos şi sfânt
ce cazi mirat pe pământ
mângâie-i scoarța crăpată, uscată,
umezeşte-i piatra fierbinte
ce doarme sub cămaşa asfaltului.

Ploaie de vară-bob de lacrimă
spală-mi sufletul de frigul urii,
spală-mi fruntea de ridurile vieții,
spală-mi ochii de mizeria străzii!

Ploaie de vară-bob cald şi rece
dă-mi stropul tău de linişte
să-l azvârl peste zbuciumul lumii,
să-l aşez peste trupurile încovoiate,
să-l transform în descântec
ca să alung neliniştea din noi.

Ploaie de vară-bob cristalin şi frânt
-ştiu-eşti doar fulgerul unui gând.

Regrete

Fugeau cernite, zilele de toamnă,
Sub ploaia murdară de fum nemilos,
Doar apa curgând, îndrăzneață şi deasă,
Râdea şi-ți intra pân' la os.

Năluci din poveşti rătăceau zgribulite
Şi-n jocuri fluide şi-n salturi grăbite,
Timid, sărutau statuile mute.

Îmi strâng în tăcere pe trupul trudit
Sacoul, şi merg înainte
Zăresc printre norii cei negri plecând
Iubirea ce-n mine murise.

Mi-e frig şi-aş dori o frunză, măcar,
Să-mi stea pe obrazul cuminte.
Să râdă de mine strigând: „*în zadar,*
Aştepți înc-o vară fierbinte!"

Dar paşii mă poartă, din nou, într-un parc
Cu trup răvăşit şi gol de cuvinte...
Simt vântul, nebunul, îmbrăcat într-un frac
Cântând distonant, printre flori veştejite.

2010

Senzații de toamnă

Boare, cu miros de toamnă,
Ce-ai furat Condur de Doamnă,
Du-mă-n coroană de pomi,
Să văd frunzele în somn
Jucându-se în văzduh,
Aruncând vorbe de duh,
Ce se opresc pe-un butuc,
Care-a fost odată nuc.
Du-mă-n coroană de pom
Să văd merele cum dorm,
Măr domnesc şi ionatan,
Ce ne dau, an după an,
Trupul lor cărnos şi bun
Învăluit în parfum.

Boare, cu miros de toamnă,
Ce-ai furat Condur de Doamnă,
Simt o aripă de vânt,
Strugurii i-aud strigând,
Să-i culeg - cântând de dor –
Sub privirea fetelor.
S-adun mireasma din vie,
Vinul alb – cristal să fie.
Să-l bea, cui este sortit,
În cupe mari de argint.

Să-l ridice-n zarea albastră,
Pân' la pasărea crăiasă,
Care urcă înspre soare
Triluri lungi ca vechi vioare.

Simt o aripă de vânt…
Atingând tristul pământ,
Şoptind ierbii, ce se zbate,
C-ar fi bine să îşi caute
Loc, să doarmă liniştită,
Până-ntr-o zi însorită,
Când va veni dintr-o dată
Primăvara înstrăinată,
Aşternând peste câmpii
Verde de grâu încolțit,
Din pământ abia ivit…

Boare, cu miros de toamnă,
Fericită călătoare!...
Fii, te rog, cu mine, Doamnă.
Lasă-mă să te aştept,
Pe alei cu frunze moarte,
Să-ți dau gândurile toate,
Să le dai la cine ştii,
Că mi le-ar putea ghici…
Toamnă, toamnă…
Fii, te rog – cu mine *Doamnă.*

Toamna – detaliu

Bolta cerească – trup de balaur
zvârcolindu-se tembel
copacii – leagăne iernatice pentru
păsările statornice
frunzele – zdrențe colorate pe trotuarele
nemăturate
ciorile – pete negre pe vârfuri
încă verzi
aleile – dâre gri cu urme de
pantofi cu toc
castanele – piei de arici căzute pe
straturi de flori veştejite
lacul – oglindă ştearsă de vânt
nebunatic
băncile – mumii învelite în pustiu
mucurile de țigară – lacrimi strivite
sub tălpi pierdute
grădina de vară – sticle goale dormind
pe mese – sub pălării uitate

eu – sunt un hamei şi m-agăț
de trupul toamnei
mângâindu-i coapsele

Aşteptare

Era un asfințit tomnatec
Când soarele râdea de noi,
Călcam pe frunzele uscate
Şi admiram copacii goi...

Un nor urât şi-nvolburat,
Nebun, s-a îndreptat spre soare,
Dar mândrul astru, supărat,
Spre pământ fruntea şi-a închinat,
Să adoarmă-n pace şi uitare.

Mergând pe-alei îmbrățişați
De haina toamnei arămii,
Păşeam domol, de dor purtați,
Sub vraja lunii argintii.

Pe obrajii noştri sidefii,
Pe ochii umezi de mirare
Umpluți cu vise de copii,
Cu sunet vesel de chitare;
Iubirea îți făcea cărare.

De-atunci, iubito, te aştept
În fiecare zi de toamnă
Să mângâiem copacii goi
Cu frunzele trecând în goană.

Reverie

În noaptea asta albă şi lină de Crăciun

L-ascult, tăcut pe Strauss şi-mi pare deodată
Că FLUTURELE NOPȚII – un ştrengărel se joacă
Fugind voios din calea micuțului lăstun.
MAZURCA mă trezeşte. O POLCĂ săltăreață
Mă scoate din uitare şi-mi ține companie
Şi-mi simt apoi tot trupul zăcând în armonie…
Tăcut l-ascult pe Strauss şi parcă, deodată,
În atmosfera calmă şi plină de sfânt duh,
Văd SILUETA PLUTITOARE ce trece prin VĂZDUH.
Chiar BÂRFITOAREA tace, când VALSUL prinde viață…

Iar eu, furat de vise, l-ascult tăcut, pe Strauss.
Şi-alerg cu el prin lume şi sute de baghete,
Mişcări de vrăjitoare în aer desenează
Lăsând sărutul suav pe fetele cochete
Şi-n inimi dorul tainic al celor ce visează
La muzica sublim ce pe viori dansează.
Doar DUNĂREA ALBASTRĂ se plimbă printre stele,
Oprindu-se uimită la una dintre ele
Stropită cu fulgi albi, din noaptea de Crăciun,
Aduşi de vântul iernii din depărtat cătun.

Sfios, l-ascult pe Strauss şi pare, deodată,
Că lângă bradul verde, împodobit cu globuri,

Crescut-au flori mărunte cu nuanțe dulci de movuri
Iar micile petale, fărâme dintr-un dor,
Zburdau înnebunite, în zorii dimineții
Pe muzica ritmată din MARŞUL LUI RADETKI.

……………………………………………………..

Descătuşat de gânduri, scăldat în melodie,
Mi-ndrept, ades, privirea spre vechiul, lungul drum
Şi văd cum pleacă, iarăşi, bătrânul *Moş Crăciun*…

Pios - l-ascult pe Strauss - în noaptea de Crăciun.

Surâsuri nostalgice

Pe strada tăcută, cu frunze ce cad,

Femei, cu miros de parfum şi de fard,
Pe tocuri înalte, cu pletele-n vânt,
Nostalgic privesc spre soarele blând.

*

Piticul, cu geanta mai mare ca el,
Ascultă cum sar şi se ceartă cuvinte
Învățate la şcoală-chiar ieri-
Şi râde-pândind vrăjitorul cel chel-
Ce-ndată le-aşează în poveste
Făcându-le aripi „*să zboare spre cer*”.

*

Florăreasa s-a închircit de frig...
Tremurând, mângâie crezantemele
şi frunzele de pipirig
căutând
soarele...care s-a ascuns în ele.

*

Crai şi crăițe stau în cuiburi umede
şoptindu-şi, încă, vorbe de iubire.
Pictată cu frunze, grădina suspină...

*

Sufletu-i candid îşi țese o carapace
Din coji de castane cu ace,
Ca s-o apere de iarna ce-i gata
să vină.

*

Un trandafir nu vrea să moară
stă drept,
purtând ca semn al vieții,
un boboc roz-sidefiu
ce pare că spune:
„*vreau să fiu veşnic*!"

*

Suflete plutesc în jurul băncilor
căutând aburul cald al iubirii.
Fantome se strecoară pe cărări
pierzându-şi conturul în noapte.

*

Cerul e plin de şoapte,
Ele n-ajung pe pământ,
ci se pierd în hlamida unui vânt.

*

Un brăduț cu vârful ca o antenă
parabolică
strigă florilor veştejite:
„*Nu fiți triste,*
la primăvară veți fi din nou
frumoase!"

*

Gândul unui cărturar,
- bucată de creier spiritualizat,
devine-multiplicat -
cărămidă din zidul eu-lui său

Instantanee

Un adolescent timid

Fetei îi oferă o floare.
Ea-l întreabă cu mirare:
„*N-ai cumva şi o ţigare*?”

*

O pensionară încearcă
să le spună unor tineri
buni de gură,
Ce se cheamă violenţă de limbaj.
„*Fii, cucoană, serioasă* - zise unul -
noi îi spunem tatuaj.”

*

Într-un magazin luxos,
Un copil dă un pupic
Făt-Frumosului pitic.

*

Vitrina-i cu portocale,
Ananas, kiwi, banane...
Buzunarele...sunt goale!

*

Sabin Pal
2010

Pe un maidanez lățos
Ieri, tu l-ai servit cu-n os.
Azi i-ai dat colțul de pâine.
L-a-ngropat...să-l aibă mâine!

*

E nebună vaca iară,
Gripa-este aviară
Porcu-i cu trichiniloză (?)
Sigur...nu mai face nevroză.

*

Chiar în zi de Dragobete
s-a găsit el să se-mbete
şi să strige-n gura mare:
„*Da-ți-mi, mă, şi mie o floare*!"

*

Alo! Alo!
telefonul-deranjat
Alo, alo - telefonul-ocupat
Alo, alo -strigă el înfuriat.
Un glas dulce îi răspunde:
„*numărul nealocat*"

*

Pe grătar, în iarmaroc,
se frig nişte mititei...
Iar berarul strigă alături:
„Hai, noroc! Bea şi bere după ei!"

*

O fetiță plânge-n colț,
De-a făcut batista boț.
Fiindcă a luat note mici
Şi nu merge la bunici.

*

De când e democrație
Nu-şi mai spun „lele, bădie”,
Auzi numai „domn şi doamnă”,
De cu iarnă până-n toamnă.

*

O tarabă cu ziare,
Reviste cu funduri goale...
O bătrână le priveşte
Apoi încet îmi şopteşte:
„*Oare astea chiar se vând?*
Ele-s dracu pe pământ!”

*

Din frunzarul adormit
S-a trezit un ghiocel...
Zăpada plânge sub el.

*

A rămas de astă-vară,
Un circar, la noi-pe iarnă
Fiindcă circul n-are casă
Îşi face...numărul-pe masă.

Poeta „de jure” a oraşului nostru – profesor **Cecilia Bănică-Pal** – un dascăl cu „D” mare, mai ales la: „*unde oare e Seralul de-altă dată?*” ne dăruieşte, în aceste zile, un nou volum liric –**La umbra timpului** – nu doar de a „o” mai citi, ci a „ne” aminti din urmă.

O altă suită de popasuri, prin care evadăm - ca gen, în „vârfuri de picioare”, însă ca stil, „cu pumnii strânşi” de multe ori – mică evadare din marele *Tot* social, spre a fi, de la un vers la altul, nostalgicii lui Robinson.

O pagină mai jos şi „insula crusoică” ce s-a-nălțat pe fugă, aflat să stea aici, între două straturi cu flori. O baricadă ridicată doar din suflet, fără a se striga: „*Pe aici nu se trece*” ci doar şoptindu-se, amar, că „*s-a trecut*” deja.

Un „ieri” şi-un azi” şi chiar şi-un „mâine”, nu trec „agale” pe lângă versuri. Trecutul e-acum, din „Fata morgana”, un „Fost morganatic”, de loc uitat. El e acum o Arcadie, scufundată într-un Ocean de amintiri. Şi-n drumul lor înspre „acum” din pure cum eram, au devenit „miraj”.

Prezentul care, ca întotdeauna, e un „memento”. Aici autoarea este, asemenea Victoriei din „Baltagul” şi o neîmpăcată şi o neînfricată. Respirația sa epigoniană, e fără ritm. O lirică, acum metamorfozată în repetate interogații, „strigate” într-o sală, a „ochilor pierduți”. Dar nu „pierdute” au rămas şi-acele voci, care acum lovesc, cu „pianissimo” în acel „fortissimo” al destinului şi al viselor, rămase doar visate.

Din când în când, „baricadista” noastră, apartenentă mai mult la „cohorta condeiului” îşi lasă versul-armă lângă parapet şi mai „trage o fugă” prin împrejurimi.

O ieşire ancestrală către „poala” mamei, unde-i aşa de bine, chiar ca amintire, dar de unde, mai târziu, trebuie să pleci, această matrice trebuie a fi doar un „cuib”….Şi a zburat, la început cu teamă, pentru ca, mai târziu, aceleaşi aripi să devină cosmice şi să fie însuflețite de *Iubire*.

Deşi acest cuvânt îşi are zeci de sensuri, autoarea şi acum, se contopeşte cu acel pe „Pre-iubire”. Acei „fiori” dintâi şi numai de atunci, ce n-au cunoscut încă, nici cercul de binom şi nici înşelătoarea protoplasmă.

Până la toate acestea, doar „Floarea de salcâm”.

Iubirea, ca „Poartă spre Cer” şi nu îngăduiri de țărână. Acolo suntem Zei, departe de teluricul prometeism. Nu e o „Ars amandi”, ci un „Amar ars” dacă se vorbeşte, astăzi despre „Marea expansiune universală” acum, în acest fiorilegiu liric, autoarea desfăşoară o altă mare expansiune: **Iubirea.**

Autoarea Cici Pal, când îşi mai potoleşte zborul, se-ntoarce cu drag şi acasă, acolo unde o aşteaptă acea *Triadă existențială*, fără pereche în lume: *Dorul, Doina* şi cu *Hora,* spre a mai medita la acest neastâmpăr al Timpului. E-o toamnă de basm şi pentru ea, ca şi în natura din jur. Bunicii de-adineauri nu mai sunt, dar amintirile cu ei, trăiesc din plin.

„Acasă la ea” e şi atunci, când scrie!

Un „romantism pe şleau” sau un Esenin care, când se-nfioră de-amintiri, când, uneori, se supără pe rădăcina supărării.

Sunt creionări ce par fugare, dar care, în ascuns acoperă „Povestea vieții…sale”, nu ca o aureolată „Doamnă”, ci ca o „doamnă” ce-şi sărută, „toamna”.

Se uită-n urmă şi surâde, se uită-n jur şi amarul o cuprinde.

„Opriți Planeta…m-am înşelat!”

Dar unde să coboare…?

Gheorghe A.M.CIOBANU

CUPRINS

Mulțumiri,

doamnelor: Magdalena Avădanei, Farmacia *Aruncus*
Maria Neculai, Hotel Mariko Inn

și

domnilor: Dumitru Oatu, om de afaceri
Matei Constantin Creangă, artist popular
Ing. Dan Ioan, Oradea
Ec. Ioan Casapu

pentru sprijinul material și spiritual acordat.

Mulțumiri,

doamnelor: Magdalena Avădanei, Farmacia *Aruncus*
Maria Neculai, Hotel Mariko Inn

şi

domnilor: Dumitru Oatu, om de afaceri
Matei Constantin Creangă, artist popular
Ing. Dan Ioan, Oradea
Ec. Ioan Casapu

pentru sprijinul material şi spiritual acordat.

Măsura timpului

Căutăm liniştea de dinainte de noi
Căutăm liniştea de după noi

Măsurăm timpul

dintre cele două linişti...
Îl găsim imens, dur, necruțător,
plin de suliți, plin de foc,
de apă, de vânt, de vârtejuri nebune

Măsurăm timpul
dintre cele două linişti...

Îl găsim îmbălsămat cu arome şi culoare,
strălucitor, îmbrăcat în petale,
dornic de iubire, îmbibat de frumos,
senin şi blând, pur şi duios.

Trăim timpul ce ni s-a dat
Trecem prin spațiul dintre
Cele două linişti,

măsurând totul cu ochii minții,

retrăind totul cu ochii sufletului,
căutând mereu liniştea de dinainte de noi,

aşteptând mereu liniştea de după noi.

Cecilia Pal

978-606-8203-03-4